

Краків

Юрій Завадський

— Голоси як хліб, — моя вчителька
з української літератури чверть століття тому
повторювала, що не можна порівнювати
однину з множиною, не варто співставляти
одного з багатьма, хмари з обличчям,
місто з поліціантами, смерті зі смертю. —

Тепер дивлюся, що я написав,
і думаю, що написав дурницю.
І питаю себе, чи можна про це
написати інакше? —

Мій неголений друг із Кракова привіз
мені краківський хліб, щоденний,
простий, підпечений знизу,
з борошном на чубку,
що зібрав у собі бульбашки
з краківським повітрям:
розламую скибку — вдихаю
краківське позавчорашнє повітря. —

Моя подруга надіслала мені з Кракова голосове
повідомлення з проханням допомогти
в Одесі з ліками, мій знайомий сором'язливо
цікавиться як мої справи і чи не бракує
мені макаронів і хліба, мій друг-поет
час від часу телефонує, не хоче
говорити про поезію, — їхні голоси
збираю в пам'яті, ними підживлюю
сам себе, обдурюю своє хвилювання,
підмінюю свій страх, уявляю себе
в інших декораціях. —

Іншого порівняння я не придумав:
голоси, як хліб, — всупереч давньому правилу,
всупереч настановам, всупереч історії. —

м. Тернопіль